

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/168/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312205799
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8312205799.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobkyne V. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX A., právne zast. JUDr. Martinovou Čelkovou, advokátkou, Štefánikova 22, 066 01 Humenné, proti žalovaným 1) E. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XX, M. nad G., právne zast. JUDr. Slávkou Kováčovou, advokátkou, Štúrova 20, 040 01 Košice, 2) KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Štafanovičova 4, Bratislava, IČO: 00585441, o zaplatenie 4.905,80 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 17C/77/2012-54 zo dňa 07.10.2013 a uzneseniu č. k. 17C/77/2012-72 zo dňa 30.06.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu prvého stupňa a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Z r u š u j e uznesenie č. k. 17C/77/2012-72 zo dňa 30.06.2014.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol. ďalším výrokom uložil žalobkyňi povinnosť uhradiť žalovanému v 1. rade trovy konania vo výške 818,09 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného v 1. rade, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Tretím výrokom žalovanému v 2. rade náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa právne odôvodnil ustanovením § 119 ods. 2, 3, § 101 ods. 2, § 120 ods. 1, 3, 4, § 132 a § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Súd prvého stupňa konštatoval, že v danom prípade na ospravedlnenie žalobkyne neprihliadal, nakoľko bola dlhodobo práceneschopná. Táto skutočnosť jej bola známa dostatočne dlho, pričom ona ju súdu oznámila až podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 07.10.2013, t.j. v deň pojednávania, a to aj napriek tomu, že bola práceneschopná už od 08.01.2013. Zároveň súčasťou návrhu na odročenie pojednávania po novele Občianskeho súdneho poriadku účinnej od 01.01.2012 v súčasnej dobe musí byť aj vyjadrenie ošetrujúceho lekára, že účastník nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa na pojednávaní. Žalobkyňa takéto vyjadrenie k ospravedlneniu nepriložila, rovnako ako výslovne nepožiadala o odročenie pojednávania. Nakoľko neboli zákonom stanovené podmienky na odročenie pojednávania, súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne.

Zároveň súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že v predmetnom konaní bol celkovo 4-krát vytýčený termín pojednávania (16.01.2013; 25.03.2013; 17.06.2013; 07.10.2013), pričom žalobkyňa sa ani v jednom prípade na nariadené pojednávanie nedostavila, vždy predložila potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti bez priloženej lekárskej správy. Zároveň súdu sťažovala postup v konaní svojou nečinnosťou a nerešpektovaním súdom uložených povinností na predloženie listinných dokladov, na ktoré sa v podanej žalobe odvolávala, pričom súdu neboli z jej strany ani zo strany jej právnej zástupkyne

požadované písomnosti predložené. Samotná nečinnosť bola pritom dôvodom stáleho odročovania pojednávania.

Na nariadené pojednávanie sa nedostavila ani právna zástupkyňa žalobkyne, ktorá predvolanie na pojednávanie neprevzala v odbernej lehote a svoju neúčasť žiadnym spôsobom neospravedlnila. Nedostavil sa ani žalovaný v 2. rade, ktorý však svoju účasť vopred ospravedlnil a súhlasil, aby súd konal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Súd preto pojednával v ich neprítomnosti v súlade s ust. 101 ods. 2 O.s.p.

Žalovaný v 1. rade poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa súdu nepredložila žiadne doklady, ktoré by preukazovali a odôvodňovali jej nárok. Bola viackrát vyzývaná, pričom poukázal na pojednávania dňa 16.01.2013, kedy už žiadal o zamietnutie žaloby, pretože dôkazy o dôvodnosti žaloby žalobkyňa nepredložila. Žalovaný v 2. rade trval na zamietnutí žaloby s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z.

Súd prvého stupňa poukázal na poučenie vykonané na pojednávaní v súlade s ustanovením § 118 ods. 4 a § 120 ods. 4 O.s.p. s tým, že v civilnom konaní súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci, ktorý vyplynul z vykonaných dôkazov, ako aj z týchto skutočností, ktoré akceptoval z prednesu účastníkov prihládajúc aj na zákonnú dôkaznú povinnosť účastníkov. Žalobu zamietol i s poukazom na ustanovenie § 153 ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala dôvodnosť nárokov uplatnených žalobou, nakoľko súdu nedoručila písomné dôkazy a doklady, na ktoré sa podanej žalobe odvolávala. Súdu nepreložila nájomnú zmluvu o prenájme motorového vozidla, ktoré užívala a za ktorého náhrady sa domáhala. Rovnako nepredložila ani čestné prehlásenie o zničených veciach, na ktorých jej vznikla materiálna škoda, ktorú taktiež žiadala nahradit'. Nakoľko sa jedná o sporové konanie, účastníci konania nesú procesnú zodpovednosť za zistenie skutkového stavu (dôkazné bremeno). Dôkazné bremeno súvisí s dôkaznou povinnosťou a účastníci sporového konania sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Samotné splnenie dôkaznej povinnosti neznamená unesenie dôkazného bremena. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno a ktorý sa dostal do dôkaznej núdze (neponúkol alebo nevedel ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti). V danom prípade dôkazná povinnosť na preukázanie svojich tvrdení zaťažovala žalobkyňu, ktorá však súdu aj napriek viacerým výzvam, žiadne dôkazy na preukázanie opodstatnenosti uplatneného nároku, nepredložila, čím si nespĺnila dôkaznú povinnosť a verifikovaným spôsobom ňou tvrdené skutočnosti nepreukázala. Preto súd žalobu, z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, zamietol. Tvrdeniami žalovaného v 2. rade o predčasnosti uplatneného nároku, nakoľko podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. je možný priamy nárok poškodeného u poisťovateľa, sa súd nezaoberal, keďže žaloba bola zamietnutá z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní boli v celom rozsahu úspešní žalovaní v 1. a 2. rade. Žalovaný v 2. rade si trovy konania neuplatnil, preto ich súd prvého stupňa žalovanému v 2. rade nepriznal. Žalovaný v 1. rade si náhradu trov konania uplatnil, preto súd zaviazal žalobkyňu nahradit' žalovanému v 1. rade trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 818,09 Eur. Základom pre výpočet tarifnej odmeny bola suma dlžnej istiny 4.905,80 Eur.

Proti tomuto rozsudku včas podala odvolanie žalobkyňa. Poukázala na svoju dlhodobú práceneschopnosť s tým, že je od 08.01.2013 práceneschopná a jej zdravotný stav jej neumožňoval cestovať a zúčastňovať sa na pojednávaní. Z dôvodu zdravotných problémov žalobkyne sa neuskutočnili ani porady advokáta s klientom. To bol aj dôvod nepredloženia dôkazov na podporu tvrdení žalobkyne. V dôsledku jej zdravotných problémov sa nemohla zúčastňovať pojednávania a v súčasnej dobe je hospitalizovaná v nemocnici. Zdravotný stav žalobkyne nasvedčujúci aj pravdepodobné uznanie invalidity je spojený práve s dopravnou nehodou zapríčinenou žalovaným v 1. rade. Aj keď priamo po nehode bola zdokumentovaná iba zlomenina nohy, u žalobkyne sa následne po nehode prejavili problémy s chrbticou, ktoré pretrvávajú do dnes a spôsobujú neúmerné bolesti a tlačení posunutých stavcov na miechu má aj migrenózne bolesti hlavy. Žalobkyňa okrem toho trpí od nehody aj psychickými problémami, pre ktoré je rovnako liečená a v dôsledku toho práceneschopnosť jej neumožňuje v súčasnej dobe riadne viesť súdne konanie a plne uplatňovať svoje práva žalobkyne. Žalobu bolo potrebné podať v súvislosti s plynutím premlčacej lehoty, u ktorej hrozilo jej uplynutie. Tým, že žalobkyňa

bola v priebehu roka opakovane hospitalizovaná, je aj inak stále práceneschopná, naozaj nebola v stave dostať sa na poradu s právnym zástupcom za účelom predloženia všetkých dokladov a určenia spôsobu vedenia sporu. Z uvedených skutočností vyplýva, že podľa názoru žalobkyne ide o tvrdosť súdu vo vzťahu k nej. Žalobkyňa sa na pojednávania opakovane ospravedlňovala a preukazovala stále trvajúcu jednu práceneschopnosť. Z toho naozaj vyplýva jej zlý zdravotný stav. Nešlo o prípadné opakované účelové odročovanie a opakované potvrdenia o práceneschopnosti. V prípade pochybností mal súd vyžiadať vyjadrenie ošetrojúceho lekára, ktorým by sa potvrdilo, že žalobkyňa nie je schopná bez závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa na pojednávaní a viesť súdny spor. Súd mohol prerušiť konanie vo veci a to až do skončenia práceneschopnosti žalobkyne zapríčinené spôsobením nehody žalovaným v prvom rade. Predvolanie na pojednávanie u právnej zástupkyne žalobkyne bolo uložené na pošte dňa 10.09.2013 a nedoručené bolo súdu vrátené dňa 01.10.2013. Právna zástupkyňa žalobkyne však nebola žiadnym vhodným spôsobom informovaná o uložení predvolania na pošte a nemala ani žiadne informácie o termíne konania pojednávania. V dôsledku toho sa na pojednávanie nedostavila, ani hodným spôsobom neospravedlnila. Súd konal a rozhodol bez toho, aby skúmal, či právna zástupkyňa sa zdržiavala v mieste doručenia. Podľa názoru žalobkyne súd nemal oprávnenie dňa 07.10.2013 vydať uznesenie o skončení dokazovania v neprítomnosti žalobkyne a jej právnej zástupkyne. Žalobkyňa namietala odňatie možnosti konať pred súdom s odvolacím dôvodom uvedeným v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. Žalobkyňa považovala i trovy konania vyčíslené žalovaným v 1. rade za nesprávne. Žalobkyňa namietal, že pri rozhodovaní o trovách konania súd prvého stupňa rozhodoval bez toho, aby mu boli známe majetkové pomery žalobkyne a rovnako neprihliadol na všetky už v súčasnosti známe okolnosti prípadu, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie v otázke trov konania, predovšetkým otázka príčiny podania samotného návrhu. Žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa nevlastní žiaden majetok, je nezamestnaná, je samoživiteľkou dvoch maloletých detí, mal. X. Z. a V.. Žalobkyňa je od 08.01.2013 dlhodobo práceneschopná v dôsledku dopravnej nehody zapríčinennej žalovaným, ktorému boli trovy konania priznané. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR 2MCdo 17/2009 zo dňa 28.01.2010 s tým, že súd je povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Preto navrhla rozsudok zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v 1. rade. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Skutočností, ktoré uvádza žalobkyňa vo svojom odvolaní sú irelevantné a zavádzajúce. Práce súd prvého stupňa dal možnosť žalobkyňi opakovane doplniť návrh a doručiť súdu dôkazy o tvrdeniach a listinné prílohy a plnú moc, ktoré mala prvostupňovému súdu zástupkyňa žalobkyne doručiť vo výzve zo dňa 10.07.2012 a 28.11.2012 doručiť súdu aj žalovaným v 1. a 2. rade ešte pred pojednávaním 16.01.2013 a bolo evidentné, že je v styku s klientkou, keďže už na tomto pojednávaní, keď sa dostavila právna zástupkyňa neskoro, sa ospravedlnila, že tieto veci nedoručila s tým, že žila v tom, že tieto listinné dôkazy predložila klientka a prisľúbila, že do 3 dní tieto dôkazy doručí do spisového materiálu aj žalovanému v 1. a 2. rade. Tieto dôkazy neboli doručené až do rozhodnutia súdu o zamietnutí žaloby. Na ďalšie pojednávanie vytyčené na deň 25.03.2013 sa ospravedlnila žalobkyňa s právnou zástupkyňou ešte pred pojednávaním, avšak žiadne nároky ani dôkazy žalovanému v 1. rade doručené neboli ani právnej zástupkyňi. Taktiež sa nekonalo pojednávanie dňa 17.06.2013 pre ospravedlnenie žalobkyne ani do konania dňa 07.10.2013 neboli žiadne návrhy doručené. Skutočností, ktoré tvrdí žalobkyňa v odvolaní, že bola chorá, že sa nestretla so svojou právnou zástupkyňou, sú zavádzajúce, keďže od počiatku sporu bolo jasné, aké dôkazy má žalobkyňa doručiť s prisľubom právnej zástupkyne na ich doručení.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že tu nie sú dôvody ani pre potvrdenie ani pre zmenu rozsudku a tento je potrebné zrušiť.

Podľa ust. § 120 ods. 1 O.s.p., účastníci konania sú povinní označiť dôkazy na preukázanie tvrdení.

Vychádzajúc z tohto ustanovenia cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza

zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkov v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

V občianskom súdnom konaní posilnenou zásadou kontradiktórnosti majú účastníci konania dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s nesplnením dôkaznej povinnosti môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena.

Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená pri dopravnej nehode dňa 29.04.2010 a ktorú spôsobil žalovaný v 1. rade. Pri dopravnej nehode jednak utrpela zlomeninu nohy, no zároveň jej bolo spôsobená škoda na motorovom vozidle a na materiálnych veciach. Nakoľko na motorovom vozidle jej bola spôsobená totálna škoda a bolo vyradené z evidencie motorových vozidiel, bola nútená do doby kúpy nového motorového vozidla, prenajať si iné motorové vozidlo. Prenájom vozidla trval celkovo 150 dní a suma za prenájom činí čiastku 4.200,- Eur. Rovnako jej vznikla škoda na materiálnych veciach v celkovej výške 705,80 Eur. Náhrady tejto škody sa domáhala voči žalovaným v 1. a 2. rade, a to voči žalovanému v 1. rade z dôvodu, že dopravnú nehodu spôsobil a voči žalovanému v 2. rade v súlade so Smernicou EÚ 2009/13/ES, v ktorej bolo zakotvené priame právo poškodeného domáhať sa svojho nároku voči poisťovni. Nakoľko škoda jej preukázateľne vznikla v súlade s ust. § 420 OZ, domáha sa jej zaplatenia prostredníctvom žaloby podanej na súd.

Žalobkyňa v žalobe označila dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, konkrétne uviedla, že vec bola riešená Okresným súdom Humenné v konaní sp.zn. 1T/72/2011, zároveň ako dôkaz označila nájomnú zmluvu a ponuku požičovne. V žalobe aj uviedla, že nájomnú zmluvu uzavrela dňa 03.05.2010 s Ing. Q. V., D., G. XXX/X, W. S. N.. Uviedla aj, že predmetom bolo motorové vozidlo Mercedes Benz, ktoré presne špecifikovala, uviedla aj výšku nájomného mesačne. Žalobkyňa uviedla, že jej vozidlo bolo okamžite predbežne zaistené políciou a nasledujúceho dňa 30.04.2010 je riadne prevzaté Odborom inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a vrátené jej bolo 20.05.2010. Žalobkyňa zároveň tvrdila, že utrpela škodu aj na materiálnych veciach, ktoré mala v čase nehody na sebe, čo mala preukázať čestným vyhlásením.

Možno prisvedčiť súdu prvého stupňa, že dôkazy, ktoré žalobkyňa vo svojej žalobe označila súdu riadne nepredložila.

Súd prvého stupňa neprihliadol na ospravedlnenie žalobkyne, nakoľko bola dlhodobo práceneschopná, táto skutočnosť jej bola známa dostatočne dlho, pričom ona ju súdu oznámila až podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 07.10.2013, t.j. v deň pojednávania aj napriek tomu, že bola práceneschopná už od 08.01.2013. Poukázal na novelu Občianskeho súdneho poriadku účinnou od 01.01.2012. Zároveň poukázal na skutočnosť, že bol v konaní 4-krát vytyčený termín pojednávania, pričom žalobkyňa sa ani v jednom prípade na nariadené pojednávanie nedostavila. Išlo o termín 16.01.2013, vtedy už bola žalobkyňa práceneschopná, 25.03.2013, tiež bola ešte žalobkyňa práceneschopná, dňa 17.06.2013, žalobkyňa bola stále práceneschopná a dňa 07.10.2013, keď žalobkyňa bola stále práceneschopná. Súd konštatoval, že žalobkyňa sťažovala postup v konaní svojou nečinnosťou a nerešpektovaním súdom uložených povinností na predloženie listinných dôkazov, na ktoré sa v podanej žalobe odvolávala.

Čo sa týka právnej zástupkyne, súd v rozsudku konštatuje, že táto predvolanie na pojednávanie neprevzala v odbernej lehote a svoju neúčast' žiadnym spôsobom neospravedlnila.

Podľa ust. § 101 ods.2 O.s.p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaní účastník neustanoví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodnená žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania, teda i s prihliadnutím na ust. § 119 O.s.p., musí súd posudzovať vždy podľa konkrétnych individuálnych okolností. Či sú v tej, ktorej veci dôležité veci pre odročenie pojednávania dané posudzuje súd a nie účastník konania.

Podľa ust. § 122 ods.1 O.s.p., súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ust. § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Ust. § 1 O.s.p. upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods.1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods.1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods.1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ust. čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Odňatím možnosti konať pred súdom rozumieme taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania.

Žalobkyňa si žalobou uplatňuje škodu podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka. Jej právna zástupkyňa si predvolanie na pojednávanie neprevzala, ona sama poslala súdu potvrdenie o svojej práceneschopnosti iba deň pred pojednávaním s tým, že táto práceneschopnosť trvala už od 08.01.2013 nepretržite.

V tomto konkrétnom prípade odvolací súd má za to, že v tejto konkrétne popísanej veci postupom súdu prvého stupňa došlo k odňatiu práva žalobkyne konať pred súdom. Podľa názoru odvolacieho súdu i vo vzťahu k ust. § 119 O.s.p. nemožno pristupovať formalisticky, ale aj toto ustanovenie je potrebné vykladať tak, aby postup súdu zodpovedal požiadavkám na základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, i článku 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude vo vzťahu k účastníkom konania postupovať tak, aby nedochádzalo k odňatiu možnosti konať pred súdom, teda zistiť či žalobkyňa je stále práceneschopná a či jej táto skutočnosť bráni zúčastniť sa riadne pojednávania a predložiť dôkazy, ktoré vo svojej žalobe označila. Zároveň súd prvého stupňa v novom rozhodnutí rozhodne i o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 224 ods.3 O.s.p.

Uznesením č.k. 17C/77/2012-72 zo dňa 30.06.2014 súd prvého stupňa vyrubil súdny poplatok za odvolanie žalobkyne, ktorý je 294,50 Eur, položka č. 1a Sadzobníka súdnych poplatkov. Vychádzal zo sumy 4.905,80 Eur.

Proti tomuto uzneseniu včas podala odvolanie žalobkyňa. Poukázala na ust. § 4 ods.2 písm.i/ zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, že od poplatku sú oslobodený i navrhovateľ v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená trestným činom.

Žalobkyňa si takúto škodu v konaní uplatňuje.

Keďže žalobkyňa je v konaní oslobodená od platenia súdnych poplatkov, odvolací súd postupom podľa ust. § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p. zrušil uznesenie, lebo dôvody na jeho vydanie neexistovali.

Súd prvého stupňa zároveň rozhodne o návrhu žalobkyne na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov z dôvodu, že vec sa vracia do štádia prvostupňového konania a nie je účelné, aby o tomto návrhu rozhodoval odvolací súd.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.